

munale Skatter. Disse opkræves væsentlig i Form af en Skat paa Huslejen. I Manchester, hvor jeg kender Forholdene bedst, er Skatten for Tiden 6 Sh. 6 d. af hvert Pund, der betales i Husleje, det svarer til et Tillæg af 33 pCt. til Huslejen, men ogsaa paa det Omraade har man fritaget al Husleje under 20 Lstr. for Andel i den kommunale Beskatning. Derved fritages hele Arbejderbefolkningen og de mindre bemidlede Hjem for kommunal Skat.

Den engelske Indkomstskat er bevægelig, den retter sig efter Statskassens Behov. I 1856 var den 16 d. for 1 Pund Sterling Indtægt, eller $6\frac{2}{3}$ pCt., i 1875 var den 2 d. altsaa under 1 pCt., nu for Tiden er den 8 d. eller $3\frac{1}{2}$ pCt. af Indkomsten. Imidlertid have vi, som jeg før nævned, ikke taget vort Forbillede efter de engelske Forhold, vi have taget vort Mønster efter Preussen. For kort Tid siden læste jeg i et fransk Blad, „Le monde économique“ for 18de November f. A. en Beretning om Virkningen af den preussiske Indkomstskat. Deri oplyses, at i Preussen var den skattefrie Indtægts Grænse sat til 660 Mark, med et rundt Tal 600 Kr. Denne lave Grænse havde medført, at man i et Aar fik 0,000 Udpantninger og Eksekutioner hos Smaafamilier, der ikke saa sig i Stand til at udrede Skatten, og disse Eksekutioner slutte mere end hele Skattens Brutto-beløb paa de paagældendes Indtægter. Efter at man havde indhøstet disse sørgelige Erfaringer, gik man saa til en Forhøjelse af den skattefrie Grænse fra 660 til 900 Mark.

Jeg vilde have ønsket, at man her i Landet, som jeg før udtalte, havde taget noget mere Mønster efter England og noget mindre efter Tyskland. Man vilde da have undgaaet den Utilfredshed og de Skuffelser, som Forslaget baade i den Form, i hvilken det er forelagt fra Regeringen og med de Ændringer, som det senere har modtaget i Folketinget, absolut vil medføre. Man vil ogsaa her i Landet komme til idelig Politindblanding i de tusind Hjem; vi vil ogsaa her faa mange Eksekutioner og Udpantninger, noget der i Grunden slet ikke passer for den danske Nationalkarakter. Jeg havde i „National-økonomisk Tidsskrift“ læst en meget interessant Fremstilling om Indkomstkilde-Beskatningen af Professor Falbe-Hansen, i hvilken han giver et fortrinligt Overblik over dette System. Jeg læste Afhandlingen med stor Interesse, og jeg antager, at en Del af mine Kolleger her i Tinget have

gjort det samme. Det var mig bekendt, at Professor Falbe-Hansen laa inde med et stort Talmateriale vedrørende Skatte-lovene, fordi han havde været medvirkende under Forberedelserne til Lovens Udarbejdelse. Jeg henvendte mig til Professoren for at faa Adgang til at gøre mig bekendt med noget af dette Talmateriale, da jeg efter et forretningsmæssigt Skøn nærrede Tvivl til de Tal, der med en Del Forbehold vare anførte i Regeringens Motiver. Professoren modtog mig meget imødekommende, og efter at jeg havde erklæret mig som Modstander af Loven i den foreliggende Skikkelse, bad jeg ham besvare mig to aldeles bestemte Spørgsmaal: Hvis vi i Stedet for den skattefrie Grænse efter Regeringens oprindelige Forslag paa 4, 5 og 600 Kr. fordoblede Beløbene til 800 paa Landet, 1,000 Kr. i Købstæderne og 1,200 i Kjøbenhavn, hvor højt maatte vi da sætte Procentsatsen for at skaffe Dækning for Statskassen? Det andet Spørgsmaal var følgende: Hvor højt maa vi gaa pro mille, naar vi forhøje den skattefrie Grænse for Formuen fra 3,000 Kr. til 10,000 Kr. Efter nogle Dages Forløb modtog jeg følgende Svar fra Professor Falbe-Hansen: Naar den skattefrie Indkomstgrænse forhøjes til 800, 1,000 og 1,200 Kr., maa Skatteprocenten forhøjes fra $1\frac{1}{4}$ til 2 pCt., og man vil kunne gaa til en Forhøjelse af den skattefrie Formuegrænse fra 3,000 Kr. til 10,000 Kr. ved at forhøje Skatten fra 0,3 til 0,5 pro mille eller fra 30 Øre pr. 1,000 Kr. til 50 Øre pr. 1,000 Kr. For Formuer paa 100,000 Kr. maa der i saa Tilfælde altsaa betales 50 Kr. i Stedet for 30 Kr. aarligt. Disse Tal vare af den Art, at jeg for mit Vedkommende meget gerne vil gaa med dertil, og jeg antager, at de allerfleste frisindede Mænd og Kvinder her i Landet, som tænke nøjere over denne Sag, med disse orienterende Tal i Haanden ville komme til samme Erkendelse. Hos mig selv hersker der ikke mindste Tvivl om, at vi langt hellere maa gaa til en højere skattefrie Grænse, baade for Indtægt og Formue og gaa til den deraf følgende ret beskedne og rimelige Forhøjelse af Procentsatsen for Indkomstskatten, og Promillesatsen for Formuen, naar vi derved kunne fritage hele det store, brede Lag af Befolkningen for disse ny Skatter og hele det Inkquisitionssystem, der nødvendigvis maa følge med dem. Professoren, hvis Udtalelser som altid vare holdte i en meget forsigtig og forbeholden Tone, oplyste endvidere, at man ved at sætte den